

ע"פ 2331/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 2331/13

לפני:

כבוד השופט נ' הנDEL
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דיןו של בית המשפט המחויז'
בירושלים, מיום 25.6.2012, ועל גזר דיןו של בית
המשפט, מיום 27.2.2013, בתפ"ח 7993-03-11,
שניתנו על-ידי כב' השופטים: צ' סgal – שופט בכיר; מ'
יoud-הכהן; ו-ב' גרינברג

תאריך הישיבה:

כ"א באדר התשע"ה (12.3.2015)

בשם המערער:

עו"ד מוחמד ח'לאילה

בשם המשיבה:

עו"ד חיים שייצר

בשם שירות המבחן למבוגרים:

גב' ברכה וייס

השופט א' שהם:

1. לפניו ערעו על הכרעת דין ולחלוון על גזר דין של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופטים: צ' ס gal - שופט בכיר; מ' יועד-הכהן; ו-ב' גרינברג), בתפ"ח 7993-03-11.

2. המערער, ילי' 1971, תושב שכונת במרק' ירושלים, הורשע, ביום 25.6.2012, לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע העבירות שלහן: מעשה מגונה בקטינה בת משפה (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(ג), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ניסיון למעשה סדום בקטינה בת משפה (שלושה מקרים), לפי סעיפים 351(א) ו-25, בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-347(ב) לחוק העונשין; תקיפה בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים), לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ושהייה בלתי חוקית בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

ביום 27.2.2013, נגזו על המערער, בגין כל העבירות בהן הורשע, 12 שנות מאסר לירצוי בפועל, בגין ימי מעצרו. כמו כן, הושתו על המערער שתי שנות מאסר על תנאי, לבלי עبور, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירה מן העבירות בהן הורשע; ופיוצ'י כספי למטלוננטה, בסך 30,000 ₪. בנוסף, נקבע כי המערער "לא יתקרב למטלוננטה מרחק הנופל מ-500 מטרים, ללא הסכמתה", שאם לא כן "ישלם קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורה".

עובדות כתוב האישום המתוקן שהוגש נגד המערער

3. כולה מכתב האישום, המערער וכו', אשר התגרשו לפני למעלה מ-12 שנים, הימם הוריה של ר' ילידת 1995 (להלן: המטלוננט). לאחר הגירושין מי', נישא המערער לאשתו הנוכחית, נ', עמה הוא מתגורר בשכונת במרק' ירושלים, כאשר ו' מתגוררת בשכונת בין השנים 2006-2011, כך על-פי כתוב האישום, התגוררה המטלוננט, לטיירוגין, בביתו אימה ובבית אביה (להלן: ביתו של המערער או הבית). באותו שנים, כאשר שהתה המטלוננט בביתו של המערער, וכשהיתה בין הגילאים 12-16, בוצעו המיעשים, כמפורט להלן.

כנתען בכתב האישום, במהלך השנים הרלוונטיות, נаг המערער להיכנס לחדרה של המטלוננט בבית, בדרך כלל בשעות הלילה, ובאותה הזדמנות היה מلطף את המטלוננט בכל חלק גופה, לרבות באיבר מינה ובחזה, מתחת לבגדיה, ומנסה את זהה. את מעשיו אלו, ביצع המערער בגין רצוננה של המטלוננט וחרט מוחאותיה. משהיבעה המטלוננט התנגדות לדבר, היה המערער מכחה אותה. עוד נטען, כי במספר רב של הזדמנויות, בשעה בה יתר בני הבית היו ישנים, הורה המערער למטלוננט להגיע אל חדרו, כשהיא לבושה בכותונת לילה. לאחר הגעתה לחדרו, נגע המערער במטלוננט, נישק אותה בחזה ובשפתייה, נגע באיבר מינה, והכל בגין רצוננה. במקרים רבים אחרים, כך עולה מכתב האישום, לאחר שהפשיט את המטלוננט, נаг המערער לחכך את איבר מינו באיבר מינה ובישבנה, ובאותה ההזדמנויות ניסה להחדיר את איבר מינו לישבנה, אך היא הצלחה למנוע ממנו לעשות כן. בהזדמנויות אחרות, ניסה המערער להחדיר את אצבעו לאיבר מינה של המטלוננט, אך היא חמקה ממנו. במקרה נוסף, נישק המערער את איבר מינה של המטלוננט. עוד עולה מכתב האישום, כי המערער דרש מהמטלוננט, מספר פעמים, שתאפשר לו להכנס את איבר מינו לפיה, אך היא סירבה לעשות כאמור. בעקבות סירובה, משך המערער את ראהה של המטלוננט בכוח לעבר

איבר מינו, ואולם בשל התנגדותה, לא הצליח להחדיר את איבר מינו לפיה. עוד עולה מכתב האישום, כי ביום 12.2.2011, נישק המערער את המתלוננת, כשהוא מחדיר את לשונו לפיה, בニיגוד לרצונה.

בנוסף לדברים האלו, כך נטען בכתב האישום, במספר רב של הזרדמנויות נהג המערער להכות את המתלוננת, כאשר באחת הפעמים, הוא דחף אותה על מكونת הכביסה בביטו, ובמקרה אחר היכה אותה באמצעות אלה מעז.

עוד נטען בכתב האישום, כי במהלך השנים הרלוונטיות, לא היה בידי המערער אישור שהיה בישראל בר-topic.

לטענת המאשימה, במשווי המפורטים לעיל, ובעת היותה של המתלוננת קטינה ובת משפחתו, ניסה המערער לבצע בה מעשה סדום, שלא בהסכמה החופשית; ביצע בה מעשים מגנים, בニיגוד לרצונה; ותקף אותה בגופה, שלא כדין. ועוד טענה המאשימה, כי במהלך תקופה, שבה המערער בישראל שלא כדין, כתב האישום "יחס, אפוא, לumarur את העבירות המפורטות בפסקה 2 לעיל.

הכרעת דין של בית משפט קמא

4. ביום 25.6.2012, הרשיע בית משפט קמא את המערער בכלל העבירות שייחסו לו בכתב האישום. כפי שיפורט להלן, הרשות המערער נסמכה, בעיקרם של דברים, על בסיס עדותה של המתלוננת, ונטמכה בעדותה של חברותה של המתלוננת. להלן, ATIICHIS לעיקרי הראיות אשר הונחו בפני בית משפט קמא, על יסודן הורשע המערער.

גרסת המתלוננת

5. המתלוננת נחקרה והעידה על אודות מעשי המערער, הן במשטרה והן בבית משפט קמא, בעת היותה כבת 16 שנים. בחקירותה במשטרה (נ/4, נ/5), סיפרה המתלוננת כי עד לאחרונה, היא התגוררה לטיוגן בבית אביה ובבית אימה, ובלשונה, היא "חיה במפוץ" בין הוריה (נ/5, עמ' 1). לטענת המתלוננת, על רקע מעשי של המערער, היא החליטה לעבר ולהתגורר בבית אימה, בלבד.

המערער, כך העידה המתלוננת, נהג להגיע לחדרה בעת שישנה עם אחיוותיה למחצה (בנותיהם של המערער ו- נ'), ובאותן הזרדמנויות הוא מלטף אותה בכל חלקו גופה; נוגע בה מתחת לבגדיה ובאיבר מיניה; ומבקש ממנו לגעת באיבר מינו. בנוסף, היה המערער מניח את איבר מינו על איבר מיניה ושבנה של המתלוננת, מבלי להחדיר את איבר מינו, למעט פעם אחת, בה הוא ניסה להחדיר את איבר מינו לשבנה, אך היא חמקה ממנו. בעת ביצוע המעשים, כך הוסיף וסיפרה המתלוננת, היה המערער מגע לפופקן מין, ולדבריה "הוא היה גומר על היד שלו והוא מראה לי: 'את רואה זה צריך לצאת ממי' [...] וגם ממר'" (נ/5, עמ' 2). עוד מסרה המתלוננת, כי המערער היה מבקש מממנה להיכנס עימיו למקלחת או להגיע עם כתונתليلו לחדרו, וכאשר סייבת לבקשתו הוא היה מכחה אותה. המתלוננת הסבירה, כי היא הרגישה, אכן, כי קיימ פסול במעשו אלו של המערער, אך היא לא סיפרה על כך לאיש. לטענת המתלוננת, לשנה לפני מסירת עדותה התקיימו בבית ספרה שיעורים ושיחות בנושאים אלו, ואז החלה להתרבר לה שימושות המעשים המוניים שביצע בה המערער. ועוד סיפרה המתלוננת, כי חדש עובר למסירת עדותה, היא גוללה את דבר

המעשים בפני אחיה, מ', ובפני חברתה, פ', אשר הפכירה בה כי תספר על אודות המעשים לאיימה.

בנוסף למעשים המוניים שביצעו בה המערער, העידה המתלוונת גם על מעשי אלימות שהוא כלפיה. המתלוונת זכרה לספר על מקרים בודדים בלבד, בהם היכה אותה המערער, ואולם לטענתה, הדבר קרה פעמים רבות. המתלוונת סיפרה על מקרה שארע השנה קודם לכך, במהלך הפעמים המערער היכה אותה באלימות הקבישה, עקב מכתב שהוא קיבל מחברתה. ועוד מסרה המתלוונת, כי באחת הפעמים המערער היכה אותה באמצעות חגורה, לאחר שהוא הרבה עם אשתו, נ'. מקרה נוסף ארע, כך לדבריה של המתלוונת, כאשר היא לא הכינה שיעורי בית, ועקב כך ניסה המערער לתקוף אותה באמצעות אלה מעץ, אך היא הצליחה להימלט מפניו. על רקע זה, טענה המתלוונת, כי "אני לא רוצה לחזור לאבא שלי, אני מאד מפחדת ממנו ומאותו, אני רוצה לחיות אצל אמא שלו" (נ/4, עמ' 2).

6. המתלוונת העידה בבית משפט קמא, ביום 18.5.2011 (עמ' 9-44 לפרטוקול). המתלוונת סיפרה, כי עד ליום 12.2.2011, היא התגוררה בבית המערער, ובשלב מסוים החלטה לעזוב להתגורר בבית אימה, בשכונת לטענת המתלוונת, החלטתה לעזוב את ביתו של המערער נבעה מכך שהיא לא רגישה בnoch להמשיך ולשהות עוד בביתו. עד לאותה תקופה, כך הבירה המתלוונת, היא נהגה לבקר בבית אימה באופן יומיומי, כאשר אביה לא היה מודיע לכך.

בהמשך, תיארה המתלוונת את המעשים שביצעו בה המערער, החל מהיותה כבת 12 שנים. המתלוונת סיפרה, כי המערער ביקש ממנה שתתנשק אותו באיבר מינו; הוא ליטף אותה בצווארה, בחזה, ובאזור מיניה; והניח את ידה על איבר מינו. המתלוונת מסרה עוד, כי חלק מן המקרים היא הייתה לבושה, ובפעמים אחרים היה המערער מפשיטה לחולותין. עוד הוסיפה המתלוונת, כי המערער נהג לקרב את איבר מינו לאיבר מינה, ולעתים חיך בין איברי המין של השניים. לעיתים, כך העידה המתלוונת, היה המערער מבקש ממנה לנגע באיבר מינו:

"[שאלה]: מה היה קורה, כשהגעתי באיבר המין שלו, מה קרה?"

[תשובה]: לפעמים כשהייתי תופסת את איבר המין שלו, איבר המין שלו היה יוצא ממנו. איזה חומר.

[שאלה]: ומה היה עשו אז אבא שלך, [הumar]?

[תשובה]: היה שם את זה על היד שלו וմבקש ממוני להעביר את זה ליד שלו.

[שאלה]: ומה הוא היה אומר לך?

[תשובה]: והוא היה אומר לי גם את צרכיה להוציא מהגוף שלו, כדי שהגוף שלו יהיה יותר טוב.

[שאלה]: מה את צריכה להוציא מהגוף שלו?

[תשובה]: איך שהוא הפריש מאיבר המין שלו, גם אני צריכה" (עמ' 15 לפרטוקול).

המתלוננת העידה בנוספ', כי המערער מעולם לא החדר את איבר מינו לאיבר מינה או לישבנה. יחד עם זאת, המערער היה "מכניס" את איבר מינו "קצת אחרת [...] מפני הטעות", כלומר "לא הגיע לפיה הטעות, אבל היה קרוב לזה" (עמ' 19 לפרטוקול).

עוד טענה המתלוננת, כי בחלק מן המקרים היא סירבה להיענות לדרישות שונות שהפנה כלפי המערער. כתוצאה לכך, המערער "לפעמים היה כועס, ולפעמים היה צועק ולא היה מקובל עליו" (עמ' 16 לפרטוקול).

אשר למעשי האלים מצידו של המערער, העידה המתלוננת בבית המשפט כי המערער היכה אותה מספר פעמים, ובין היתר, דחף אותה לעבר מכונית הכביסה, על רקע מכתב שהוא קיבל מחברת; והרביץ לה באמצעות חגורה, לאחר שהיא התווכחה עמו אשתו. ועוד מסרה המתלוננת, בהקשר זה, כי המערער ניסה להכותה, באחת הפעמים, באמצעות "מקל", לאחר שהיא את הכינה את שיעורי הבית שלה (עמ' 20 לפרטוקול).

7. ..., אמה של המתלוננת, מסרה בעדותה כי בסמוך ליום 13.2.2011, פנתה אליה המתלוננת וטענה כי היא אינה מעוניינת עוד להתגורר בבית אביה, המערער. בעקבות זאת, כך לטענתה של ..., אימ"מ עליה המערער "אם לא תחזיר את הילדה אני אהרוג אותך" (עמ' 48 לפרטוקול). ו' הוסיפה עוד, כי היא ניסתה לשכנע את המתלוננת לחזור לבית המערער, אך היא סירבה. מששאלה ו' את המתלוננת, מודיע היא מסרבת לחזור לבית המערער, החלה המתלוננת לגולל בפניה את מעשיו של המערער. המתלוננת סיפרה לו', בין היתר, כי המערער היה מלטף אותה, נוגע באיבריה המזנעים, ו"גמר ביד שלה" (עמ' 50 לפרטוקול). בمعנה לטענת המערער, אשר תוכג בפרט בהמשך, לפיה האשמות נגדו אין אלא פרי המצאהה של ..., אשר מעוניינת כי המתלוננת תחזור להתגורר עימה, אמרה ו' כי:

"אני מזמן התגורשתי [מןmeno]. בתקופה الأخيرة לא הייתהبني ובינו בעיות. לא יודעת איפה הוא, לא רוצה לדעת אפילו. למה עכשו? למה עכשו הוא מדובר ככה? [...] אין סיכויים ביננו. ובנוספ', למה שהבת שלי تعالיל על אבא שלה? אין סיכוי שהבת סתם تعالיל על אבא שלה" (התוספת שלו – א.ש.) (עמ' 51-52 לפרטוקול).

8. פ', חברתה של המתלוננת מבית הספר, מסרה בחקירה במשטרה, מיום 2.3.2011 (ת/1) גרסה התומכת בגרסה המתלוננת. פ' סיפרה, כי כאשר שהתה עם המתלוננת ביחידות בית הספר, גוללה בפניה האחורה את שביצעה בה המערער. לדבריה, המערער ביצע במתלוננת "דברים שעושים לאישה שלו, ולא לבת שלו" (ת/1, עמ' 1). עוד סיפרה פ', כי המתלוננת לא רצתה לספר לאיש את שארע לה, שכן פחדה מהמערער, אשר נהג להרביץ לה.

פ' העידה בבית משפט קמא, ביום 26.9.2011, ובמועד זה היא סיפרה כי, אמנם, המתלוננת שיתפה אותה בדברים שארכו לה, אלא שהיא סיפרה זאת "לכל בית הספר", ולא ביחידות ל-פ' בלבד. לטענתה של פ', הדברים שהופיעו בתמליל הوذעתה במשטרה לא נמסרו מפה, כי אם מפני המתלוננת, כאשר פ' אישרה את הדברים, מבלתי הבינים. עוד טענה פ' בשלב זה, כי המתלוננת היא שקרנית, ועל כן תלונתה אינה אלא עלייה כלפי המערער, לנוכח רצונה לעבור להתגורר עם אימה (עמ' 89-90 לפרטוקול).

על רקע הפער שבין גרסתה של פ' בחקירה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, ביקש המשיבה לקבל את הודעתה של פ' במשטרה כ"אמירה של עד מחוץ לבית משפט", כאמור בסעיף 10א לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראות). במסגרת בקשה זו, העיד רס"מ חורחה הספר (להלן: הספר), החוקר אשר

גביה את עדותה של פ' במשטרה. הספר מסר, כי הוא זוכר את החקירה דנא, לאחר שמדוברזה הדיר שינה מעינויו. ראשית לכל, דחפה הספר את טענתה של פ', לפיה היא מסרה את עדותה בנוכחותה של המתלוונת. הספר הבahir, כי אין זה מתקבל על הדעת, מבחינתי, להתייר לעדיה להעיד, שעה שבחרדר נמצא אדם נוסף, ובכלל זאת המתלוונת. הספר הוסיף, כי פ' "שיתפה פעולה" בחקירותה, ועתה כן "תוך כדי מבוכה" (עמ' 204 לפרטוקול). עוד ציין הספר, כי בחקירתו הוא השתמש בטכניות חקירה מסוימות על מנת ש-פ' תגولל בפניו את מלאו התמונה. לבסוף, טען הספר כי הוא משוכנע כי הדברים שמסרה פ' בפנים הם האמת לאמיתה, ואילו עדותה בבית המשפט שקרית לחלוון.

בית משפט קמא מצא את עדותו של הספר כעדות מהימנה, קוורנטית ומשכנעת. נטען, כי עדותו עולה בקנה אחד עם אופן קיומה של חקירה מושטרתית מוקצת וענינית, ולכן "אין כל מקום להרהר אחר מהימנותו של עד זה". על יסוד קביעה זו, קיבל בית משפט קמא את הودעתה של פ' במשטרה, במסגרת סעיף 10א לפקודת הראות, והעדיפה על פני עדותה של פ' על דוכן העדים.

גרסת המערער

9. המערער כפר מכל וכל במיחס לו, וטען, לכל אורך הדרך, כי מעולם לא ביצע במתלוונת, ولو אחד מבין המעשים הנטוונים נגדו. לטענתו של המערער, בין היתר, כי שררה בעבר מערכת יחסים בעיתית לאחර גירושיהם. ואולם, המחלוקת בין השניים, כך הדגיש המערער, פסקו לחלוון כאשר המערער זכה בשמורתם של הילדים. מכל מקום, כך הוסיף וטען המערער, ביום הוא אינו מצוי בקשר כלשהו עם ו'. לגישתו של המערער, גרסתה של המתלוונת נובעת, בכללותה, מדברים שאימה, ו', הדריכה אותה למסור. המגע של ו', כך נטען, היה להшиб לדייה את המשמרות על המתלוונת, ומטעם זה היא "הכנסה דברים" לרואה (עמ' 143 לפרטוקול). כתמייה לגרסתו, טען המערער כי בין המתלוונת שררו יחסים טובים במיוחד, וכי השניים היו קרובים מאוד. המערער ציין, בהקשר לכך, כי הוא אף ארגן עבור המתלוונת מסיבת יום הולדת. לבסוף, העיד המערער על שיחת טלפון שהתקיימה בין לו ו', במסגרת ו' איימה עליו, ואמרה לו כי היא תבקש מהמתלוונת להגיד כי הוא ביצע בה את המעשים המוחסנים לו בכתב האישום.

10. ג', חברו ושכנו של המערער, נחקר במשטרה, והואודיעו במשטרה הוגשה בהסכמה. ג' מסר, כי המערער שוחח עימו לאחר ש-ו' לקחה את המתלוונת לביתה (הדבר היה לאחר שהמתלוונת הגישה את תלונתה במשטרה – א.ש.). לטענתו של ג', המערער סיפר לו כי לעיתים היו ו' יוכחים ביניהם ו' על רקע ביקורי הילדים בביתה של ו'. בהמשך לשיחה זו, פנה ג', כך לעדותו, אל ו', אשר טענה כי המתלוונת סיפרה לה ש-נ', אשר הנווכחית של המערער, מבקשת מהמתלוונת לעשות כלים, לנתקות את הבית, ולמעשה המתלוונת היא "כמו עבד בבית, ולא יכולת לשרוד יותר" (נ/3, עמ' 1). ג' השיב, לטענתו, כי ניתן להגיע להסדר בין המערער לבין ו', לפחות מנקודת תשחה בחלוקת מיניות השבוע בבית המערער ובחלוקת אחר תשחה בביתה של ו'. לדבריו, ו' סירבה בתוקף להציגו זו של ג', ועמדה על כך שהמתלוונת תשאיר עימה. בהמשך, פנה ג' אל בעלה החדר של ו', וביקש ממנו שיש"ע בהזרתה של המתלוונת לחיק אביה, הוא המערער. בעקבות זאת, פנתה ו' אל ג' ואימה עליו שהיא תפנה למשטרה, ו בספר "דברים" על המערער, בהמשך, היא "איימה שיכולה להגיע למשטרה ולהגיד דברים חמורים יותר" (נ/3, עמ' 2).

11. עד נסף אשר זמן מטעם ההגנה, הינו ש', אחיה של המתלוונת. ש' סיפר, כי הוא נפגש עם המתלוונת מספר פעמים לאחר עזיבתה את בית אביה. באותו מפגשים, כך מסר ש', המתלוונת סיפרה לו שהסיבה העיקרית לעזיבתה

נעוצה בנסיבות שהיא נדרשה לבצע, חלק ממטלות הבית. רק בשלב מתקדם של השיחה, כך נטען, גוללה המתלוננת בפני אחיה את המעשים שביצע בה המערער. המתלוננת סיפרה, כי המערער ישן אותה, ליטף אותה וחיבק אותה. ש' מסר בנוסף, כי לפני עזיבתה את ביתו של המערער, המתלוננת לא סיפרה לו מעולם על מעשה מinci, זה או אחר, שהמעערער ביצע בה. אדרבא, כך טען ש', המתלוננת מאד אהבה את המערער, היא הייתה תמיד מושׂרֶה בחיק משפחתו של המערער, ולא עבדה קשה יותר, מבחינת מטלות הבית, מיתר בני המשפחה. ש' הוסיף, כי המערער פנה לילדיו ביוזמתו, ושאל אותו האם ירצה לעבור ולהתגורר בבית אימם. על כך השיבו הילדים כי אינם מעוניינים לעזוב, "וגם [המתלוננת] הייתה אומרת לא" (עמ' 176 לפרטוקול). מעבר לזה, כך לטענותו של ש', המתלוננת מסרה לו כי היא מעוניינת "לשגור" את התלונה נגד המערער, אלא ש-ו', אימה, מתנגדת לכך. עוד מסר ש', כי 'פנמה אליו', והורמה לו להפסיק להתערב בסוגיה זו, תוך שהיא מאימת שתיקח ממנו את תעודת זהותם שלו, ותdag שיעזר.

12. מ', אחיה الآخر של המתלוננת, סיפר כי המתלוננת לא השמיעה תלונות כלשהן ביחס להתנהלות המערער כלפיו, והוא אהבה אותו מאד. אשר לאילומות שנטען כי המערער הפנה כלפי המתלוננת, העיד מ' כי המערער מעולם לא נ Heg להוכיח את המתלוננת, והוא "היה רק מדובר בדיורים" (עמ' 191 לפרטוקול). מ' הוסיף וטען, כי לאחר הגשת התלונה, כאשר ביקש מ-ו' שתצטרכו אליו להוציאת תעודת זהות, היא השיבה "אם תעיד נגד אבא שלך אני אעשה לך את זה" (עמ' 189 לפרטוקול).

13. אשתו של המערער, נ', מסרה בעדותה כי המתלוננת הייתה לה כבת, והוא גידלה אותה, מאז הייתה המתלוננת כבת 4. נ' אישרה, כי המתלוננת עשתה מטלות בית רבות יותר מיתר אחותה, והוא אכן התלוננה לעתים על כך. עם זאת, כך נטען, המתלוננת העדיפה להתגורר בבית המערער, שכן היה לה "חשבון" עם אימה (עמ' 198 לפרטוקול). לטענותה של נ', עם מעצרו של המערער, היא פגשה ב-ו', אשר ביקשה ממנו שלא להופיע לדיןם בבית המשפט. נ' מסרה, כי 'ו' אימה עליה שאם תגיע לדיןם, היא תיקח ממנו את שלוש בנותיה. נ' הוסיפה, כי 'ו' נהגה לאיים גם על ילדיה שאם לא יענו לדרישותיה היא תיקח את תעודות הזהות שלהם. כאשר נשאלת נ', האם הייתה עדה לסייע אחותה מינית כלשהי בין המערער למתלוננת, היא השיבה בשלילה.

קביעות המהימנות שנעשה על-ידי בית משפט כאמור

14. לאחר האזנה לעדויות השונות ובחינת הראיות שהונחו לפניו, פירט בית משפט כאמור את קביעותו באשר למהימנות העדים, ואמיניות הגרסאות השונות, ועמד על הטעמים אשר ניצבו בסוד קביעותו אלה.

15. בית משפט כאמור קיבל את גרסתה של המתלוננת כגרסה מהימנה, קוהרנטיות ועקבית. לנוכח פרץ הרגשות שלילוה את דבירה של המתלוננת; ולעובדה שהמתלוננת לא ניסתה להכשיל את המערער יתר על המידה, אף הודהה בעובדות מסוימות אשר תמכו בגרסה של המערער, קבע בית משפט כאמור, כי "אותות אמת רבים ניכרו בעדותה של המתלוננת". כך, לשיטתו של בית משפט כאמור, המתלוננת לא הייתה מאשרת כי לא הסתדרה עם נ', לו רצתה לסתור את טענת המערער, לפיה תלונתה אינה אלא עילית שווה. אשר לסתירות ואי-דיוקים מסוימים שהתגללו בגרסהה של המתלוננת, קבע בית משפט כאמור כי אין בהם כדי לפגום ב邏輯יות הכללת של גרסה זו. זאת שכן, המתלוננת סיפקה הסבר ראוי לחalker מן הסתרות, ונראה כי יתר הסתרות נגרמו כתוצאה מ"בעיות תרגום, מצד אחד, וקשהה הנסיבות של המתלוננת לתאר בצורה מדוייקת מה בדיק עשה [המעערער]". דברים אלה אמרוים, כך נקבע, גם בנוגע לתיאורה של המתלוננת את אופן חידרת איבר מינו של המערער לפי הטעעתה. תמייח נספהת לגרסהה של המתלוננת, נמצא

بعدותה של פ' במשטרה, אשר התקבלה כרעה, בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. בית משפט קמא התרשם, כי המתלוונת חופה, לראשונה, את שביצעו בה המערער, חלק משיכחה אינטימית ואותנטית שהתקיימה בין לבן פ'.

אל מול האמון המלא שניתן בגרסתה של המתלוונת, דחה בית משפט קמא את גרטתו של המערער, מכל וכל. נקבע, כי גרסה זו אינה משכנתה, והיא אף אינה מתיישבת עם הגינום של הדברים. המערער העיד בעצמו, כך נקבע, כי באותו שלב שרוו ביניהם לביון המתלוונת יחסים טובים וקרובים. על רקע זה, כך סבר בית משפט קמא, תמהוה עמדתו של המערער, לפיה המתלוונת تعدיף, באופן פטאומי, לעזוב את ביתו ולעבור לבית אימה. עוד קבע בית משפט קמא, בהקשר זה, כי ספק אם המתלוונת הייתה מוכנה לעזוב כברת דרכָה או רוקה, אך ורק על מנת להמיר את מקום מגורייה לבית אימה. בית משפט קמא הוסיף עוד, כי אין חולק, אמנם, כי "שמה לה למטרה" להביא להרשעתו של המערער, ואולם אין לקבל את טענותו של המערער, לפיו ו' "דיברה מתוך גרונה של המתלוונת". זאת שכן, אין זה סביר כי המתלוונת תוכליה להעיד במשך זמן כה רב, על דבריהם ש"הושתלו" במוחה על-ידי אדם אחר. בהמשך, קבע בית משפט קמא כי אף עדויותיהם של עדי ההגנה לא תרמו לחיזוק גרסתו של המערער. ניכר על עדי ההגנה, כך נקבע, כי מטרתם העיקרית הייתה לפגוע במתלוונת וلتסייע למערער בהגנתו. זאת, בשים לב למוגמתו של עלה בעדויות אלו, והתחמקוות העדים ממtan תשובה לשאלות מסוימות. לפיכך, קבע בית משפט קמא כי המערער לא סיפק כל הסבר אלטרנטיבי ומתקבל על הדעת "ילעילה" אשר לטענותו עומדת מאחוריו תלונתה [של המתלוונת]."

על יסוד נימוקים אלו, החליט בית משפט קמא להרשיע את המערער בעבירות שייחסו לו בכתוב האישום.

גזר דין של בית משפט קמא

16. ביום 27.2.2013, נגזר דין של המערער בבית משפט קמא. תחילתה, סקר בית משפט קמא את עמדת המרכז להערכת מסוכנות בעניינו של המערער, ממנה עולה כי מן המערער נשקפת, אכן, מסוכנות ביונונית-نمוכה לטוח הארוך, ואולם הוא אינו לוקח אחריות למעשו; הוא עודנו מכחיש את המioso לו; והוא ממשיר לנסوت להוכיח את צדקתו בדרכים כאלו ואחרות. בהמשך, נתן בית משפט קמא את דעתו לتسkieר נגעת העבירה. נאמר בתסkieר זה, כי מעשיו של המערער הותירו במתלוונת צלקות נפשיות עמוקות. עוד עולה מן הتسkieר, כי המתלוונת טענה שהיא חיה שנים ארוכות בפחד ואיימה מפני אביה, ובמהלך שהותה בבית אביה היא פיתחה שיטות לחמק ממנו, ונעה להסתגר בחדרה. אשר להליך השיקומי אותו צפיה המתלוונת לעבור, נאמר בתסkieר כי המתלוונת "תזדקק להליך טיפול" שיקומי ארוך וממושך, בו צטריך לחוותחוויות שנגלו ממנה, כביחון, אמון, שליטה וקשר, ורק כך יוכל להתחיל לעבד את שעברה". עוד התייחס בית משפט קמא, לتسkieר שירות המבחן בעניינו של המערער, במסגרתו לא באה כל המלצה להליך טיפול עבורי בטוח הקרוב, עקב התקשתו העיקשת את המעשים בהם הורשע.

17. בבואה לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשיו של המערער, עמד בית משפט קמא על חומרת המעשים, בקובעו כי "יש להעניש בכל חומרת הדין עבריני מין בכלל, ואלה המבצעים זממם בקטינים בפרט; וכפל כפליים, כאשר קורבנוטיהם הם קטינים בני משפחה". נקבע, בהקשר זה, כי המערער פגע בכל רובד בחיה של המתלוונת, ונזקי מעשיים ימשיכו ללוות אותה שנים רבות. על רקע זה, ובשים לב למדייניות העונישה הנווגת במקרים דומים, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש ינווע בין 6 ל-14 שנות מאסר לRICTZO בפועל. לצורך גזרת עונשו של המערער בתחום המתחם, נתן בית משפט קמא את דעתו לאינטראס הציבור הmachiv עונשה מרתיעה במקרים כגון דא; למידת התכנון שקדם לביצוע העבירות; ולעובדה כי המערער אינו מודה ואין מביע חרטה על מעשיו, אשר הוא עודנו ממשיר לטעון לחפותו.

בהתיחס לשיקולים לקולת העונש, אוטם הציג בא-כחו של המערער, ובכלל זאת את קשיי הכלכליים של המערער; ואת היותו אב לשישה ילדים, סבר בית משפט קמא כי טעמים אלו "אין יכולים לשמש [למערער] בגין מפני ענישה הולמת המבטאת את הסלידה של בית המשפט מעבירות אלו". לפיכך, ועל יסוד מכלול השיקולים, השיטת בית משפט קמא על המערער את העונשים המפורטים בפסקה 2 לעיל.

טענות המערער בערעור

18. ביום 23.3.2013, הגיע המערער הودעת ערעור, באמצעות הסגנoriaה הציבורית, עו"ד מוחמד ח'לאילה. ערעוורו של המערער נסוב, בעיקרו של דבר, על הרשותו בדיון. לחלוין, מישג המערער על חומרת עונשו. אשר להרשותו, טعن המערער כי שגה בית משפט קמא בקביעות העובדה וממצאי המהימנות שנעשו על-ידי. ראשית לכל, סבור המערער כי לא היה מקום לקבל את עדותה של המתלוננת כעדות מהימנה, ולבסס עליה את הרשותו. זאת שכן, עדות זאת אופינה בסתרות רבות "בכל נושא ונושא". המתלוננת, כך טען, מסרה, בסיכוןו של דבר, גרסה שאינה עקבית, והתחמקה ממענה לשאלות שבבל המחלוקת. ניכר על המתלוננת, כך לשיטתו של המערער, כי כל רצונה היה להכפישו, והדבר מצא את ביטויו בתיאוריה המוגזמים למעשים שייחסו לו.

בהתיחס לסתירות שנפלו, לטענותו של המערער, בגרסתה של המתלוננת, הצביע המערער על סתירות בין הודעותיה של המתלוננת במשפטה לבין עדותה בבית המשפט, בנוגע למעשים אותם ביצעה בה המערער. בין היתר מדובר בכך שהמעערער הורה לה לגעת באיבר מינו; החדר את איבר מינו לישבנה; נישק את איבר מינה; וכפה על המתלוננת לבצע בהמין אוראלי. בנוסף, טען המערער כי נפלו סתירות מהותיות גם בנוגע למעשי האלימות שייחסו לו. המערער הוסיף וטען, בהקשר זה, כי הסתירות הרבות בעדותה של המתלוננת מובילות למסקנה כי היא סייפה, הלכה למעשה, מעל דוכן העדים, "גרסה חדשה" ושונה מאשר הגרסה אותה מסרה במשפטה.

המעערער הוסיף וטען, כי לא הוצגו ראיות מהימנות התומכות בגרסה של המתלוננת, כאשר מטעם ההגנה נמסרו בבית משפט קמא עדויות רבות המחייבות את גרסתה ותומכות בגרסה המערער. כך הוא הדבר, לעומת זאת של המערער, בנוגע לעדותה של ו', אשר אף המשיבה הסכימה כי אין לקבוע ממצאים על בסיס עדותה, לנוכח יחסיה העכירים עם המערער. עוד טען, בהקשר לעדותה של פ', כי לא היה מקום לדחות את דבריה בבית המשפט, למורתו של בית משפט קמא בכך שהסתמך על "השערה חסרת בסיס", לפיה הופיעו על פ' להחיזם כלשם מצד הוריה כדי שתסייע להוועטה במשפטה. לא מן הנמנע, כך הוסיף וטען המערער, כי לאחר חקירתה של פ' במשפטה, התוודתה המתלוננת בפניה כי בדתה את הדברים שייחסה למעערער, ועל רקע זה, מסרה פ' מעלה דוכן העדים בבית משפט קמא את "האמת העדכנית". בהתיחס להודעתו של ש', טען המערער כי עדות זו מספקת "תמונה ברורה לגבי חי המתלוננת ולגביה התיחסותה האמיתית לתלונה". ביתר שאת אמרים הדברים, כך טען, לאור העובדה ש-ש' נעדר כל אינטresse להתוות את עדותו, לכואן או לכואן, ולהעצים את דבריו יותר מכפי שהם. עוד טען, כי היה מקום ליתן משקל רב יותר לעדויותיהם של מ' ושל נ', אשר שללו את האפשרות כי התקיימו יחסים מיניים בין המערער למתלוננת. עוד טען המערער, כי בית משפט קמא נפל לככל שגגה כאשר לא בחן לעומקה את טענת המערער בנוגע למניע אפשרי של המתלוננת להפלילו, באשר יתכן כי המתלוננת מסה בבעיטה מטלות הבית, ועל רקע זה העדיפה לעבור לבית אימה. לבסוף, טען המערער כי טעה בית משפט קמא בכך שלא נתן דעתו לעדותו של ג', אשר מסר כי ו' אמרה לו מפורשות כי היא טיפול אשמת שווה על המערער, במידה שהוא לא "עינה לדרישותיה".

על יסוד הדברים האלו, התבקשו להורות על זכויות של המערער, ولو מחלוקת הספק, מעבירות המין ועבירות האלימות שייחסו לו בכתב האישום.

19. לחופין, נטען על-ידי המערער כי יש להתערב בעונש שהושת עליו, ולהקל בו באורח ממשמעות. המערער טוען, כי עונשו חמור ביותר, גולמה בו סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוגעת בעבירות דומות. עוד טعن המערער, כי שגה בית משפט קמא בכך שלא נתן משקל ראוי, לצורך קביעת עונשו של המערער בתוך המתחם, לנسبותיו האישיות הקשות; ולעבורה הפלילי הנקי. לכך יש להוסיף, כך נטען, את עמדת המרכז להערכת המסוכנות, לפיה מן המערער נשקפת מסוכנות בינונית-نمוכה, ולא ניתן לקבוע כי לערער משיכה מינית אקסקלוסיבית לנערות מתבגרות.

תגובה המשיבה

20. ביום 4.3.2015, הגיע המשיבה לבית משפט זה הودעה, לפיה, לנוכח סכטור עבודה עליו הכריז ארגון הפרקליטים, לא תגish המשיבה, במסגרת ההליך דנא, את עיקרי הティיען. משכך, תגובתה של המשיבה לערעורו של המערער נמסרה בדיון שנערך בפנימו, ביום 12.3.2015.

21. בمعנה לטענותו של המערער, סבורה המשיבה כי אין מקום להתערב בפסק דין של בית משפט קמא. לטענת המשיבה, באמצעות בא-כחיה, עו"ד חיים שייצר, המדווח בערעור הנسب על קביעות מהימנות וממצאי עבודה שנענו על-ידי בית משפט קמא, שבhem לא תטה ערכת הערעור להתערב. בית משפט קמא, כך נטען, התרשם באופן ישיר ובלתי-Amצעי מן המתלוננת, ומ"אותות האמת" הרבים אשר עליו מעודתה. המשיבה הוסיף וטענה, כי בית משפט קמא נתן את דעתו לכל הסתיירות שהתגלו בעודתה של המתלוננת, וקבע כי אין מדובר בסתיירות מהותיות, היורדות לשורשו של עניין. עו"ד שייצר הוסיף, בהקשר לכך, כי למרות אי-דיוקים וסתירות מסוימות שהתגלו בעודתה, נמנעה המתלוננת מלגזרים בדבריה ולהעיצים את מעשיו של המערער, וניכר עליה כי היא "נזירת ולא מכפישה את המערער בדברים שהוא לא עשה". עוד נטען על-ידי עו"ד שייצר, כי גרסתו של המערער לאותה בסתיירות מהותיות רבות, ובית משפט קמא הגיע למסקנה חד משמעית כי אין ליתן אמון בדבריו.

אשר לעודתה של פ', ציין עו"ד שייצר כי פ' בבקשתו, במסגרת חקירתה במשטרה, שהפרטים שמסירה לא יווודע להוריה. משהדים הגיעו לידיות הוריה, היה ל-פ' אינטראס לשנות את גרסתה, בעיקר כאשר אימה נכח באולם בבית המשפט. עוד נטען, בהקשר לכך, כי אין כל סיבה להרהר אחר מהימנותו של הספר, החוקר שגביה את עדותה של פ' במשטרה, ולפיכך נכון בית משפט קמא משהעיף את גרסתה של פ' בחקירה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

בהתיחס לערעורו של המערער על חומרת העונש, סבר עו"ד שייצר כי אין כל מקום להתערב בכך. עונשו של המערער, כך נטען, נוטה לקולא, בשים לב לחומרת מעשיו, ובוודאי שאין מדובר בסטייה כלשהי מרמת הענישה המקובלת בעבירות כגון דא.

פסקoir מבחן משלים שהוגש בעניינו של המערער

22. בפסקoir משלים, מיום 9.3.2015, נאמר כי המערער, אשר ממצאה כוֹם את עונשו בבית הכלא "רימוניים", טוען לחפותו, ומציג עצמו כקרובן לעול שגורם לו במשפטו. המערער, כך עיל-פי הפסקoir המשלים, אינו מגלה אמפתיה למתלוונת, ואין מכיר בנזק שנגרם לה כתוצאה ממשיו. עוד עולה מן הפסקoir המשלים, כי המערער שולץ צורך ונזקנות בטיפול "יעודי לעבריini" מין. על רקע זה, המערער אינו משתלב בהליך טיפולו כלשהו בין כותלי הכלא.

דין והכרעה

23. לאחר שעינתי בפסק דין של בית משפט קמא, במסכת הריאות שהונחה לפני, בהודעת הערעור מטעמו של המערער ובעיקרי הטיעון שהוגשו על-ידי, והאזנתי בקשר רב לטיעוני הצדדים שנשמעו בדיון שנערך לפני, הגעתי לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו, כפי שיפורט להלן.

24. תחילה, ולצורך הכרעה בערעור על הרשעה, אדון בטענותו של המערער בנוגע לגרסתה של המתלוונת. בהמשך, אתיחס לעמדתו של המערער בנוגע לעדותה של פ', ובאשר לגרסתם של עדיו ההגנה. לבסוף,ADR שערערו של המערער על חומרת עונשו.

25. גדר המחלוקת בין הצדדים בעניינו, נסוב, בעיקרו של דבר, על שאלות הנוגעות לקביעות מהימנות ומצאי עובדה שנעשה על-ידי בית משפט קמא.מן הרاوي, בהקשר זה, להזכיר מושכלות ראשונים, לפיהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות כגן דא, אשר נעשו על-ידי הערקה הדינית. הדבר נובע מן העדיפויות המובהקת של הערקה הדינית, כמו שמתארשת באופן ישיר ובلتוי אמצעי מהעדים המופיעים בפניה, מהאוף בו נמסרה עדותם, מהתנהלותם על דוכן העדים, ומשפט גופם. זאת, בעוד שמסקנותיה של ערכאת הערעור מתבססות, ככל, על החומר הכתוב המונח לפניה (ע"פ 919/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015); ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015); ע"פ 2921/13 ריטבורג נ' מדינת ישראל (1.1.2015)).

כוחו של כלל זה יפה, גם כאשר מדובר בסוגיה מתחום עבירות המין. זאת, חרף העובדה שבUberiorum מעין אלה נדרשת ערכאת הערעור לבחינה קפדנית ומודוקדקת של הכרעת הדין המרשעה, ובפרט כאשר הרשעה מבוססת על עדות יחידה של קרובן העבירה, בלוויי הנמקה בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הריאות (ראו, בהקשר זה, ע"פ 10/10 5768 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 2911/11 פלוני נ' מדינת ישראל (5.10.2014); ע"פ 11/8680 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

חרף הכלל האמור, נקבע בפסקתו של בית משפט זה, כי במקרים חריגים, יוקנה לערכאת הערעור שיקול דעת רחב יותר להתערב במצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערקה המבררת, על אף יתרונותיה האמורים של האחونة. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערקה הדינית התבססה על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשותה מן העדים; כאשר מצויים מהימנות שנקבעו מבוססים על שיקולים של הגיון ושכל הישר; כאשר דבק פגם ממשי באופן הערצת מהימנות העדים על-ידי הערקה הדינית; או כאשר קיימות עובדות המצביעות על כי לא היה אפשרותה של הערקה המבררת לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.6.2014); ע"פ 6924/12 בערני נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ע"פ 3578/11 סטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.2012)).

כאמור, טענותיו של המערער בעניינו, מכונות, רובן ככולן, נגד אופן הערכת מהימנות העדים על-ידי בית משפט קמן. משכך, علينا לבחון האם דבק גם במצבם המהימנות שנקבעו, וגם אשר מצדיק את התערכותנו בהכרעת הדיין.

קביעת מהימנותה של המתלוונת

26. ראשית לכל, אזכיר את הכלל האמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, המורה בהאי לשנאה:

"הרשע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ג-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדיין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

הוראה זו קובעת, כי בעת הרשות נאשם בעבירות מין, על בסיס עדות יחידה, על השופט לפרט את הטעמים שהניעו אותו להסתפק בעדות יחידה זו. נפסק אמן, לא אחת, כי זו לבית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלוון על מנת שיימוד בחותמת ההנמקה הנדרשת (ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל (17.3.2014); ע"פ 9902/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012); ע"פ 90/04 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2010); ע"פ 4054/11 פלוני נ' מדינת ישראל (16.7.2007)). עם זאת, נקבע בנוסך כי ערכאת הערעור תבחן בקפדיות רבה עדות יחידה של מתלוונת בעבירות מין, גם אם ההרשעה נומקה באופן מפרט ומשכנע. כפי שצייני, בהקשר לכך, בע"פ 12/5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013):

"בעבירות מין קיימת חשיבות יתרה להתרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדינית מן העדויות אשר עמדו בפניה, ובפרט מעדות של קורבן העבירה, וזאת לנוכח מאפייניה הייחודיים של עבירות אלה. יחד עם זאת, אין בכך כדי לפטור את ערכאת הערעור מלבחן, בעיון וביסודיות, את מסקנותיה המרשיעות של הערכאה הדינית, ואת האופן שבו נימקה את עמדתה בנושאים אלה. בחינה קפדיות של קביעות מהימנות וממצאי העובדה, אין פירשה, בהכרח, צמצום היקפו של כלל אי-התערבות, אלא שמרכז הכבד נוע לכיוון של בחינה דקדקנית, ככל שהדבר נוגע למסקנות הערכאה הדינית, בדגש על עומק ואיכות ההנמקה העומדת בסודן" (ראו גם: ע"פ 11/1904 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2012); ע"פ 09/2015 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012)).

ובחרזה לעניינו. בית משפט קמן עמד על הטעמים שהביאו אותו ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוונת. ונזכיר, כי בפני בית משפט קמן עמדה בនוסף, ראייה תומכת לעדותה של המתלוונת,علاיה לעמוד בהמשך, ומשכך אין מדובר, מילא, בעדות יחידה. כעולה מה הכרעת הדיין:

"לדעתי, אותן אמת רבים ניכרו בעדותה של המתלוונת. היא תיארה את אשר אירע לה בפיורוט, בצורה珂והרטנית ורזהה, ובנקודות מסוימות משך מסירת גרסתה בעדותה, וגם במסירת פרטיהם במשרדו של בא-כוכ [המשיבה], התרגשה מאד ואף התפרצה בבכי" (עמ' 10 להכרעת הדיין).

בהמשך, הדגיש בית משפט קמן כי מהימנותה של המתלוונת מתחזקת על רקע הימנעותה מלהכפיש את

המערער או לתאר את פני הדברים באורח קשה יותר מכפי שהיה במצבות:

"יא נמנעה מהגזרות, לא ניסתה להכפיש את אביה, ואף הודהה בעובדות אשר היטיבו דזוקא עם [המערער]. אך, לדוגמה, כששאל אותה [בא-כח המערער] האם היא הסתדרה עם אשת [המערער], ענתה 'לא' [...] כשייכלה, אילו רצתה להציג גרסה חזקה יותר מול טענת העילה של [המערער], לטען אולי שיחסה עם אשת [המערער] היו ורודים ואידיאליים" (עמ' 10 להכרעת הדין).

עוד רואה אני לציין, בהקשר לכך, כי המתלוונת העידה על המעשים בעת שהיתה כבת 16 שנים, ותיאוריה את המעשים לוו בנסיבות אוטנטיות, המעידות על חוסר הבנה או על הבנה חלקית בנוגע לנסיבות הדברים. כך, למשל, תיארה המתלוונת כי כאשר הייתהacha באיבר מינו של המערער, היה " יוצא ממנה איזה חומר" (עמ' 15 לפרוטוקול), ולאחר מכן המערער היה שם את זה (את זרעו – א.ש.) על היד שלו וمبקש ממנה להעביר את זה ליד שלו" (עמ' 15 לפרוטוקול). בהמשך, כך סיפרה המתלוונת, המערער ביקש ממנה שגמ היא "תוציא" זאת מהגוף שלה, כלומר "איך שהוא הפריש מאיבר המין שלו, גם אני צריכה" (עמ' 15 לפרוטוקול). בנוסף, התקשתה המתלוונת לתאר כיצד ניסה שהוא גורם לה לבצע מין אוראלי, ואומרה "הוא היה מכופף אליו" (עמ' 17 לפרוטוקול). ועוד מסרה המתלוונת, כי המערער "היה שמי עשה את זה", כלומר "הוא היה מכופף אליו" (עמ' 17 לפרוטוקול). וכך מסרה המתלוונת, כי המערער "היה שם את הפה שלו על הפה שלו" (עמ' 13 לפרוטוקול). לפיכך, ולנוכח גילה הצעיר וחוסר ניסיונה בתחום זה, ניכר בדבריה של המתלוונת כי היא אמונה חוויה את המעשים שייחסו למערער, וכך שקבע בית משפט קמא, הדעת נוננת כי היא לא הייתה מצלילה לבדוק דברים אלו מליבנה, או לחזור על אמריות ש-ו "השתלה" בראשה. אין חולק, כי בשלב מסוים נאלצה המתלוונת לסתוע את עדותה, ופרצה בבכי (עמ' 14 לפרוטוקול), דבר ש愧 הוא נתפס בעיני בית משפט קמא כסימן לאוטנטיות גרסתה.

לבסוף, ציין בית משפט קמא כי:

"לא נעלה מעוני חובת ההנמקה המוטלת על בית המשפט מכוח הוראות סעיף 54א(ב) לפקודת הריאות [...]. במקרה דנן, משעמדנו בהרחבה על הסיבות שהביאו למתחם אמון בגרסתה של המתלוונת, אשר הייתה בהירה, הגיונית ואוטנטית, די בכך למלא אחר חובת ההנמקה האמורה" (עמ' 15 להכרעת הדין).

סתירות ואי-דיוקים בעדותה של המתלוונת

27. לטענת המערער, עדותה של המתלוונת בבית המשפט נגועה בסתיות ובאי-דיוקים רבים "בכל נושא ונושא", עד כדי כך שהגרסה אשר מסרה, בסופו של יומם בבית המשפט, הייתה שונה מהותית מהדברים שמסרה בחיקירתה במשטרה. בכך יש כדי ללמד, כך טוען, על חוסר מהימנותה של המתלוונת. אקדמיות תוצאה להנמקה ואומר, כי אין בידיו לקבל טענותיו של המערער בסוגיה זו. זאת שכן, לשיטתו, חרף הסתיות המסתויימות בעדותה של המתלוונת אותו פירט בהרחבה המערער, גרסתה של המתלוונת בכללותה הייתה מהימנה, עקבית, והגיונית.

28. כמובן, עדות קורבן לעבירותimin מילואה, לא אחת, בקושי רב לשחרר במדוייק את האירועים הטרואומטיים שהיו מנת חלקו. בשל כך, ולאור אופייה הייחודי של עבירותimin, כמו גם לנוכח הטרואומה הכרוכה בחשיפתה, על בית

המשפט לבחון את עדותו של קורבן העבירה בצורה רגישה, תוך מודעות לקושי לשחזר במידוקט את האירועים, לקבוע מסגרות זמניות ברורות, ולספק הסברים לפעולות מסוימות שנעשו על-ידי קורבן העבירה, אשר עשוות להיתפס בעניין המתבונן מהצד, כחסרוות הגיון או כבלתי מתקנות על הדעת. יפים, בהקשר לכך, הדברים שנאמרו בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 233 (2002) (להלן: עניין נור):

"הליך ש恢וז האירועים האלימים על-ידי קורבן עבירות מין שחוותם מהוות כשלעצמם טראומה מוחודשת המתחבطة בחיטוט בפרטיו הפרטניים של חוויה אiomha, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית [...] אין לצפות מאדם כי יצור פרטיאירואוטי כאילו תיעד אותו בזמןאמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירות מין. לפיקח השאלה איננה אם קיימים אידיאקים ואיתאומאות בפרטיהם, אלא אם miksha כולה היא אמונה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכלולית המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה אפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ראו גם: ע"פ 919/14 שאוזכר לעיל, פסקה 65; ע"פ 14/2848 סיגר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (12.11.2014); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (5.11.2014); ע"פ 11/9478 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 ((4.9.2014).

לאור השפעותיה הייחודיות של עבירות המין על קורבונויהן, הרי, שבניגוד לקרים אחרים, אין לצפות כי קורבן העבירה ישכיל, בהכרח, לספק גרסה שלמה, עקבית, קוורנטית וחסרת אידיאקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). על רקע זה, שומה על בית המשפט לבחון את מהימנות גרסת קורבן עבירת המין בכללותה, דהיינו, תוך ניסיון לאתר את "גרעין האמת" שבגרסה זו, ולעתים אף איתור "הגרעין הקשה" של הדברים.

המערער העלה בערעורו טענות רבות הנוגעות לסתירות שהתגלו, לשיטתו, בעדותה של המתלוננת. בין היתר, הצבע המערער על סתיות בגרסתה של המתלוננת באשר לנגיעה באיבר מינו של המערער; בנוגע לחדרת איבר מינו של המערער בפי הטבעת שלה; לגבי השאלה האם המתלוננת ביצעה במערער מין אוראלי; וכן, בהתייחס למשיע האליםות שהפינה המערער כלפיה. המדובר, כך סבור המערער, בסתיות מחותיות, היורדות לשורשו של עניין, ומכאן שהיא מקום לזכותו. ואולם, לטעמי, המסקנה המתבקשת שונה בתכלית. מגרסתה הכלולית של המתלוננת עולה, כי מאז הייתה כבת 12, נהג המערער להיכנס לחדרה בשעות הלילה, ולבצע בה מעשים מנויים שונים, ובין היתר: לטלטף בכל חלקו גופה; לנשך אותה בפייה ובאיבר מינה; לגעת בחזה שלה ובאיבר מינו; לחכך את איבר מינו באיבר מינה; להחדיר אצבע לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה; להגיע לפורקן מיני ולהעביר את זרעו לידיה, וכל זאת עשה המערער, כאשר המתלוננת הייתה לבושה ולעתים גם כאשר הייתה עירומה. ועוד עליה מעודהה של המתלוננת, כי באחת הפעם ניסה המערער להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. אכן, בהקשר לכך, כי אינני מוצא נפקות של ממש לפער בין דברי המתלוננת בטענה לבין עדותה בבית המשפט, אשר לאופן חדיות איבר מינו של המערער לפי הטבעת שלה. הרי, כי ילדה בת גיליה של המתלוננת, אשר חוותה, לראשונה, ניסיון למעשה סדום שבוצע בה על-ידי אביה, תתקשה לתאר במידוקט את אופן החדרה בישבנה ואת עומק החדרה. כך הוא הדבר, לטעמי, גם במקרה ליתר הסתיירות הנטענת בעדותה של המתלוננת, שאין יורדות לשורשו של עניין, כאשר רובן המכריע נוגעות לעניינים שאינם מותרים.

סיכוןם של דברים, חרף הסתיירות ואי-הדיוקים הנטענים, הגרסה שסיפקה המתלוננת בכללותה הייתה גרסה משכנעת, קוורנטית ומעוגנת היטב בחומר הראיות, ומתইשבת גם עם שיקולי הגיון והשכל הישר. גם אם נפלו בעדותה של המתלוננת סתיות כאלו ואחרות, הרי שהתמונה המצטערת מ"הגרעין הקשה" של עדותה מובילה למסקנה אחת ויחידה, לפיה המערער ביצע במתלוננת את כל המעשים המוחשיים לו בכתב האישום.

29. לצד האמון המלא שניתן בגרסתה של המטלוננט, מצא בית משפט קמא תמייה בגרסה זו, בדבירה של פ' בחקירה המשטרתית, כפי שיפורט להלן.

30. בפני בית משפט קמא הונחו, כאמור, שתי גרסאותיה של פ', האחת בחקירה המשטרתית; והאחרת היא הגרסה שנמסרה מעל דוכן העדים בבית המשפט. על רקע חזרתה של פ' מדבריה בחקירה המשטרתית, נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיבת, וקיבל את אמרתה של פ' בחקירה המשטרתית כראיה לאמתות תוכנה, בהתאם לסעיפים 10א(א)(3) ו-10א(ג) לפקודת הראיות. למען שלמות הדברים, נזכיר את הסעיפים האמורים. סעיף 10א(3) לפקודת הראיות קובע, כי:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקימנו אלה:

[...] (1)

[...] (2)

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן amerah בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן amerah או טוען כי אין זוכר את תוכנה."

כעולה מסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות:

"בית המשפט רשאי לשמור ממצאים על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את amerah על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן amerah, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשומו".

אשר לתנאי המופיע בסעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות, ציינתי בע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (30.8.2012):

"דרישה זו באהה על סיפוקה כל אימת שהעד אינו חוזר על דברים שמסר באימרכטו, שעה שמדובר בעניינים מהותיים [...] לשם סיפוקו של תנאי זה, די בכך כי מדובר בתשובות בלתי ענייניות של העד או אלה שנמסרו כדי לצאת ידי חובה, וכן אם מדובר במתחמות תשומות מתחמekteות או אף בהכחשת עצם עשייתה של האמרה. אין צורך לומר, כי כאשר קיימות סתיירות מהותיות בין דברי העד בבית המשפט לבין הודיעותיו במשטרת כי אז מדובר בעדות השונה מהאמרה בפרט מהותי" (ראו גם: ע"פ 4428/13 שיטרית נ' מדינת ישראל (30.4.2014); ע"פ 6671/01 וחידי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) (2003); ע"פ 395/06 חליסטוב נ' מדינת ישראל (16.11.2006)).

31.זכoor, קבע בית משפט קמא, כי עדותה של פ' בפניו שונה באופן מהותי מן הדברים אותם מסרה בפני חוקר

המשטרה. לפיכך, ולאחר ששמע את עדותה של פ' והתרשם ממנה באורח בלתי אמצעי, החליט בית משפט קמא, להעדיין את העדות שנמסרה במשטרה. לטענתו של המערער, שגה בית משפט קמא בקייעתו זו. נטען, בהקשר זה, כי פ' היא חברת הטובה ביותר של המתלוונת, וכי לא היה לה כל אנטרזה לשנות את עדותה, ולמסור דבר שקר בבית המשפט. עוד טען המערער, כי שגה בית משפט קמא בכך שיצא מתוך "השערה חסרת בסיס", לפיה הופעלו על פ' לחצים למסור עדות סותרת בבית המשפט. סביר יותר להניח, כך לשיטתו של המערער, כי לאחר שהتلוננה במשטרה, פנתה המתלוונת אל פ' והתוודתה בפנייה כי בדתה מליבת המעשים שייחסה למערער, ועל רקע זה, ניתן להבין את עדותה של פ' בבית המשפט. לבסוף, טען המערער כי גם לגופו של עניין אין בעדותה של פ' במשטרה כדי לתמוך בגרסתה של המתלוונת.

סבירוני, כי אין ממש בהשגותו של המערער באשר להעדפת אמרתה של פ' במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. בנסיבות העניין, מסקנתו של בית משפט קמא, כי הדברים שמסרה פ' בחיקرتה משקפים את שנאמר לה על ידי המתלוונת, הינה מסקנה מחייבת המציאות. אזכור, כי בית משפט קמא נתן אמון מלא בדבריו של הספר, החוקר אשר גבה את עדותה של פ', באשר לאופן גביית עדותה. הספר העיד בבית המשפט:

"אני הייתה בתחנה. אני שמחתי כМОון שהם הגיעו. אז ביקשתי כМОון מהמתלוונת לחכות בחוץ. ומהעדה להיכנס פנימה. סגרתי את הדלת. זיהיתי אותה. התחלתי לחקור אותה, ורשמתי את [העדות] מפיה" (עמ' 203 פרוטוקול).

בהמשך, התייחס הספר לטענה כי המתלוונת - פ' ישבו יחדיו בחדר החקירה במהלך גביית העדות:

"המתלוונת המתינה בחוץ [...] אין מצב שאני ארשה מצב זהה אףה שהמתלוונת ועדת באותו מקום (כך במקור - א.ש.) [...] אין שום דבריהם ביניהם על מה היה או לא היה" (עמ' 203 פרוטוקול).

אשר לאופן מסירת הדברים על-ידי פ', ציין הספר כי:

"היא שיתה פעולה אבל אפשר להגיד שהיא שיתה פעולה תוך כדי מבוכה. זאת אומרת היו צריכים לשאל ולשאול עוד פעם כדי להוציא ממנה מילים. אפשר להסתכל על גופו [ה]עדות עצמה איפה שהוא שאלות שאנו שואל אותן בכל מני צורות כדי להגיע לנקודות שרצית לשמעו ממנה" (עמ' 204 פרוטוקול).

על יסוד דבריו אלו של העד הספר, ומכלול הנסיבות, קבע בית משפט קמא כי:

"מדובר של הספר עליה תמונה ברורה לחלוון, לפיה דבירה של [פ'] בבית המשפט כלל אינם אמיתיים. על בסיס עדותו של הספר, אין אלא להסיק כי יש להעדיין את דבירה של [פ'] במשטרה, וזאת מספר סיבות מצטברות: מעודותן של הספר עולה כי חיקرتה של [פ'] זכורה לו היטב, עקב חומרת האירוע; וכי מאוחר שמדובר בפגיעה מינית חמורה בתוך המשפחה, תיק זה הדיר שינה מעינו [...]. כמו כן יצוין כי החוקר דובר ערבית וחקר את [פ'] בעברית. לדבריו, זכור לו היטב כי [פ'] אכן הגיעו לתחנת המשטרה יחד עם המתלוונת, ברם היא נחקרה לבדה, שלא בנוכחות המתלוונת; ואף זכור לו כי התרשם מכנותה של הוועת [פ'] לפני, עקב כך ששיתפה פעולה תוך כדי מבוכה... הייתה

צורך לשאול ולשאול עוד פעם כדי להוציא ממנה מילם'. לדבריו, אין כל שחר לטענתה כאלו שהחקירה התנהלה בנסיבות שתי הבנות יחד, וכי [פ'] רק אישרה במילים ספורות את אמרותיה של המתלוננת. לgresתו, אין כל ספק כי כל הרשות בהודעה משקף נאמנה את הדברים שאמרה בתשובה לשאלותיו, ודבריה בבית המשפט, בהם התקשחה זאת, הם שקרים לחדוטין. עדותו של החוקר הספר הייתה אמינה, קוורנטית ומשמעותית. סך הכל יצרה עדותו התרשםות של חקירה מקצועית וענינית, ואין כל מקום להרהר אחר מהימנותו של עד זה" (עמ' 6 להכרעת הדיון).

דברים מפורטים וחד-משמעותיים אלו מקובלים עליי, ואני מוצא כל סיבה להתערב בהם. עוד אציין, כי הטעם האפשרי לשינוי עדותה של פ', כפי שתעננה המשיבה, מניח את הדעת, ומגובה היבט בחומר הראיות ובהגינום של הדברים. כעולה מעדותו של הספר בבית המשפט:

"אני יכול לציין שזכור לי שבאמצע העדות שלה מישיה מתקשורת אליה והיא מתחילה להגיד כן אני ברוחוב. זה מופיע בהודעה עצמה שאלאי אותה האם ההורים שלה יודעים על כך שהיא נמצאת פה? והוא אמרה לי לא. ואני גם לא רוצה שהם ידעו שבאתו למשטרת. אז רשותי אפילו הערת חוקר שככל מה שנאמר פה ישאר בגדר סודי. חומר סודי לא יגיע להורים שלה" (עמ' 203 לפורתוקול).

ণיכר היה על פ', כי היא חששה שהדברים שמסירה במשטרה ייוודעו ברבים, ואת נסיגתה בבית משפט קמא מן הדברים שמסירה בחקירה, ניתן להסביר בכך שדבריה הגיעו לידייעות של הוריה ומקורביה, בניגוד לרצונה.

32. בנסיבות אלה, בית משפט קמא קיבל קריאה לאmittot תוכנה את אמרתה של פ' בחקירה במשטרה, והדבר שמש כתמייה לגרסת המתלוננת. בין היתר, מופיעים בתמליל חקירתה של פ' הדברים הבאים:

"[שאלה]: מה [המתלוננת] סיפרה לך?

[תשובה]: איך אני אגיד לך? שאבא שלה, איך אני אגיד לך? [הוא עשה] לה דברים שעושים לאישה שלו, לא לבת שלו.

[שאלה]: את זכרת מה היא סיפרה לך?

[תשובה]: היא אמרה לי שהוא עשה לה משהו לא טוב.

[שאלה]: היא סיפרה לך כמה זמן הוא עשה לה דברים כאלה?

[תשובה]: היא דיברה איתי על שנתיים, אם אני זכרת.

[שאלה]:איזה מעשים לא טובים אבא שלה עשה לה לפי מה שהיא סיפרה לך?

[תשובה]: איך אני אגיד לך, דברים מבחוץ, לא מבפנים (הערת חוקר - הקטינה נראה נבוכה מעצם השאלה).

[שאלה]: אני חוזר על השאלה [...] מה הוא עשה לה דברים מבחוץ?

[תשובה]: היה מנשק אותה, Caino היה אשטו.

[שאלה]: היא סיפה לך איפה הוא נישק אותה?

[תשובה]: על כל הפנים שלה, Caino היה אשטו."

(ת/1, עמ' 1-2)

מדוברו של פ' עולה, כי המתלוונת פנתה אליו וגוללה בפניה את דבר המעשים שביצע בה המערער, לרבות את אופיים המיני של מעשים אלו. חרב האמור בסיפא של תמליל החקירה המובא לעיל, אין בידי לקבל את טענת המערער, כי המתלוונת סיפה לא-כך ורק על נשיקות שנשנק המערער בפניה. זאת שכן, טענה זו אינה מתישבת עם התבטאיותיה של פ', לפיהן המערער ביצע במתלוונת "דברים שעושים לאישה שלו, לא לבת שלו"; "משהו לא טוב"; ו"דברים מבהוץ, לא מבפנים". בנסיבות אלו, סבורני כי בדיון קבע בית משפט כאמור כי דבריה של פ' במשפטה משמשים כתמיכה בגרסתה של המתלוונת.

33. הנה כי כן, לגרסתה המהימנה של המתלוונת ה策רפה אמרתה של פ', שבה ראה בית משפט כאמור כראיה תומכת ומחזקת את הגרסה העיקרית, ולפיכך אין מדובר כלל בעדות יחידה של קורבן לעבירות מיין.

דוחית גרסתו של המערער

34. אל מול האמון המלא שניתן בגרסתה של המתלוונת, דוחה בית משפט כאמור את גרסתו של המערער, מכל וכל. כאמור, לטענותו של המערער כלל המעשים שייחסו לו מקרים בעלייה זדונית, פרי מוחה של גירושתו וכו', על רקע רצונה של המתלוונת לשוב ולהתגורר בביתה של ו'. אני מוצא כל בסיס ראוי לטענה זו, אשר גם אינה מתישבת עם ההגון והascal הישר. אין זה סביר בעיני, כי המתלוונת תהיה מוכנה לעבורי מסכת כה ארוכה של חקירות, עדויות ודינונים בבית המשפט, אך ורק בכך שתוכל להסביר את מקום מגורייה בבית אימה. ביתר שאת אמרו הדברים, לנוכח זהותמושא "העלילה" הנטענת, קרי המערער – אביה של המתלוונת. אין זה מתאפשר על הדעת, כי המתלוונת תעבור כברת דרך כה משמעותית, לצורך הפללת אביה, כאשר, אף לטענותו עצמו, בין השניים שרו יחסים טובים וקרובים. ואציג, כי איןני מתעלם, בהקשר זה, מעדותה של ו', ממנה ניכר רצונה להכפייש את המערער ולפוגע בו. כך, בין היתר, העידה ו' כי לאחר חשיפת המעשים, אמרה המתלוונת על המערער "הלוואי שימות" (עמ' 49 לפרטוקול). סבורני, כי אין ב"מניע", אותו העלה המערער, בכך להטיל ספק בדבר אשמו, שההעמידה המשיבה תשתיית ראייתית להוכחת הנטען על-ידה. כפי שנאמר בעניין נור:

"אף ששאלת המניע להגשת תלונה על-ידי מתלוונת אינה מכירה את גורלו של נאשם לשפט או לחסד, ראוי לייחד לה מילים ספורות [...]. אילו הייתה נוכנה גרסת המערער, היה הופיע היוצא ממנה אחת משתים: או שהמתלוונת בדתה מלבה את כל מעשי האונס והתקיפה שלא היו ולא נבראו, או שהairoוים אכן התרחשו, אלא שלא על-ידי המערער, והמתלוונת העיליה עלייה נוראה. שתי האפשרויות אין עומדות ב מבחן ההיגיון וגם לא ב מבחן חומר הראיות שהייתה בפני בית-משפט קמא. האפשרות הראשונה היא דמיונית ומוצאת מכך אפשרות לא רק על-ידי עדותה של המתלוונת, אלא גם על-ידי כל הראיות האחרות, לרבות הבדיקות הרפואיות והמעבדתיות. גרסתה בינויו מפרט פרטיהם, ואלה מקבלים חיזוק על-ידי עדים, חלקם נעדרי אינטראס. גרסה כזו קשה, אם בכלל אפשרי, לבנות יש מאין. זאת ועוד, קשה

להלום בידי כל האירועים הכרוכים בהליך חקירה ובהליך משפט ארוכים, מתיישם, פולשניים, מביכים ואף משפילים [...] .

להסבירו של המערער למניע שהיא למתלוננת לטפל עליו את האונס מחתמת קנאתו של חברה עקב לכך שקיימה עמו יחסי בין ב הסכמה, "אמיר כי אין די בהעלאת גירסה תאורטית בעלים עלי-מןת לעורר את הספק הסביר הנדרש לשם זיכוי של נאשם מעבירה פלילית" (שם, בעמ' 237-238).

ועוד ראו, בהקשר לכך:

"על בית המשפט לשקל את מארג הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבריו של הנאשם והסבירים היפותטיים אחרים. אם מכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה הgingenheit היחידה המתבקשת מכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשםו הנציג – הרי שמדובר ראיות זה מספיק להוכיח האשמה בוודאות הדروשה בבית המשפט הפלילי" (ע"פ 3974/92 אחולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 572 (1993)).

اذCTR בנוספ, כי דבריה של המתלוננת מעלהDOCN העדים, כפי שנקבע עלי-ידי בית משפט קמא, מלמדים כי היא אכן חוותה את האירועים לגביהם העידה. אין זה סביר, כי אלמלא חוותה את הדברים "על בשורה", תשכל המתלוננת לתאר מעשים אלו באופן כה מוחשי, שעלה שהדברים נמסרו מtower חסר הבנה או הבנה מוגבלת לגבי ממשמעותם, וטור מבואה ופרצוי בכך. בפרט, אין זה סביר כי המתלוננת הצליחה לעמוד גרסה מפורטת ו珂הרטית למדוי, תוך שהוא "מדקלמת" דברים ש-ו' הורתה לה, כביכול, לומר.

אשר לעדויותיהם של יתר עדוי הגנה, אצין כי מקובלות עלי-ידי מסקנותו של בית משפט קמא, בהקשר זה, כי עדויות אלו אופיינו במוגמות לא מועטה, ומילא לא מצאתי כי יש בהן, כדי לתמוך בגרסתו של המערער, ולהקימם ספק בדבר אשםתו.

35. לפיכך, נראה כי אין כל בסיס להתערבותנו בהכרעת דיןו של בית משפט קמא, ואציע לחבריו לדחות את הערעור על ההחלטה הדין.

הערעור על חומרת העונש

36. אפתח באזכור ההלכה, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת עלי-ידי הרכאה הדינית, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלות במקרים דומים, או כאשר דבק פגם מהותי בגורם הדין (ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל (29.5.2014); ע"פ 10/2002 כהן נ' מדינת ישראל (17.6.2014)).

לאחר שבחןתי את החומר שהונח לפניינו, ונתתי דעתן לטיעוני הצדדים לעניין העונש, דעתן היא כי העונש אשר הושת על המערער אינו סופה מדיניות הענישה המקובלת בעבירות כגון דא, ולבטח שאין מדובר בסטייה קיצונית מדיניות זו. איני מתעלם מכך שעונשו של המערער אכןו עונש קל, אך שוכנעתי כי, בסופו של יום, מדובר בעונש מידתי ורואי, המאזן כהילה בין כל השיקולים הצריכים לעניין.

37. חומרת מעשי של המערער מדברת بعد עצמה. במשך כ-4 שנים, ביצע המערער בבתו, בהיותה בת 12-16 שנים, מעשים מכוערים ומעוררי סלידה. המערער השligt את מרותו על בתו הקטינה, ניצל את חולשתה, פגיעתה ותמיותה, וכל זאת על מנת לספק, בכל מחיר, את יציריו המיניים המעוותים. כעולה מתקיר קרובן העבירה, מעשים אלו עררו את עולמה של המתלוננת וגרמו לפגיעה ארוכת טווח בנפשה ובבטיחונה העצמי. לכך יש להוסיף, את האלים שפגין המערער כלפי המתלוננת, אשר סיעה למערער במלאת ההפחה והשלת המרות עליה. ועוד יש להזכיר, כי מעשים אלו בוצעו על-ידי המערער, בהיותו שוהה בישראל שלא כדין. העברות בהן הורשע המערער מצדיקות, אפוא, ענישה מחמירה, הכוללת سنנות מאסר ממושכות אחורי סORG ובריח, תוך העדפת עקרונות הגמול וההרעתה. כפי שצוין בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918 (2001):

"עבירות מין במשפחה הן מן החמורים בקשר העבירות, ובמיוחד כך, כאשר הן מתבצעות כלפי קטין חסר ישע ולאורו תקופה ארוכה של שנים. הנזק הכבד לקרוון, שלרוב אינו בר-תיקון, מחייב החמרה בדיון כאמור גמול והרתעה".

עוד נקבע, כי:

"פשוט וברור אפוא כי נדרש עונש קשה ומכביד מאד כगמול הולם על מעשי הרעים של המערער, על מנת להרתיע, וכי מצות את כל תכליות הענישה. ראוי המערער לשנים ארוכות מאד אחורי סORG ובריח; ראוי הוא, וראויים אחרים שיכמותו, למען יראו ויראו, ועל מנת להבטיח את בטחונם של קרובנות פוטנציאליים לעבירות מין בכלל, ובתוך המשפחה בפרט. אלו האחרונים זקוקים באופן מיוחד להגנה שכזו, בכלל חסור האונים שבו הם נתונים בגין מושיע ומגן בתחום המשפחה" (ע"פ 12/12 7951 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.4.2014).

38. עונשו של המערער, הכולל 12 سنנות מאסר לRICTO בפועל, תואם את מדיניות הענישה המקובלת בעבירות כגון דא. כך, למשל, בע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2012) נדחה ערעורו של המערער שם, על עונש בן 12 سنנות מאסר בפועל, שהושתו על רקע עבירות מין שביצע בגיטתו הקטינה, ובין היתר: עבירה של ניסיון אינוס בת משפחה; ושתי עבירות של מעשה מגונה בבית משפחה. בע"פ 10/12 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני (15.10.2012), התקבל ערעורה של המדינה והוחמר עונשו של המשיב ל-12 سنנות מאסר בפועל, בעקבות ביצוע מספר רב של עבירות מין בשלשות בנותיה של אשתו. באותו מקרה, הורשע המשיב, בין היתר, בעבירות של ניסיון אינוס בת משפחה; ניסיון למעשה סדום בבית משפחה; ריבוי עבירות של מעשים מגונים, וכיוצא באלה.

39. מ舍ך, נראה כי עונשו של המערער עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות. עוד אציג, כי בית משפט קמא התייחס לכל השיקולים העומדים על הפרק, בעת קביעת המתחם ובשלב גזירת עונשו של המערער בתחום המתחם שנקבע, והוציא מתחת ידו עונש ראוי ומואزن.

40. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דעתך היא כי אין בסיס להתערבותנו בהכרעת הדיון, כמו גם בעונש שהושת על המערער בבית משפט קמא. לפיכך, אמלץ לחברך לדחות את ערעורו של המערער, על שני חלקיו.

שופט

השופט נ' הנדל:

אני מסכימים.

שופט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שהם.

נתן היום, ל' בתשרי התשע"ו (13.10.2015).

שופטת

שופט

שופט

